Дебелокожитѣ великани

Въ Бирмания и Сиамъ слонътъ се смѣта за свещено животно: преклонението къмъ бѣлия слонъ тамъ продължава и до днесъ. Въ сѫщность, не сѫществува порода отъ бѣли слонове. Така нареченитѣ „бѣли“ (албиносъ) сѫ болни и изродени слонове.

На полуостровъ Малака се срѣщатъ диви слонове, които малайцитѣ опитомяватъ. Тѣ се хвалятъ сѫщо, че разбиратъ езика на слоноветѣ и че по-добре отъ всѣки другъ могатъ да бѫдатъ разбрани отъ дебелокожитѣ великани. Какъвъ е този езикъ, до днесъ нито единъ малаецъ не се е съгласилъ да открие. Малайцитѣ пазятъ тайната и ревниво я предаватъ отъ баща на синъ.

За да заповѣда на своя слонъ или за да го развлѣче, малаецътъ говори нѣкакъвъ наистина особенъ езикъ, който, изглежда, животнитѣ разбиратъ отлично.

Слонътъ често изпада въ много весели разположения. Но той има голѣма склонность и къмъ тѫгата. Малайцитѣ знаятъ припѣви, които развеселяватъ слона. Понѣкога тѣ отправятъ къмъ своитѣ животни истински речи, не на малайски, разбира се, а на онзи особенъ „слонски“ езикъ.

— Какво му разправяшъ? — запитахъ веднажъ единъ малаецъ, който се опитваше да „развесели“ своя изпадналъ въ много тѫжно настроение слонъ.

— Държа му хвалебно слово, лаская го, защото никое друго животно не е по-щастливо и по-чувствително къмъ похвалитѣ отъ слона! — ми отговори той.

И действително, следъ десеть минути хвалби и ласкателства, животното възвърна доброто си настроение.

Ловътъ на слонове е много труденъ занаятъ, защото тѣ живѣятъ винаги на стада и родителитѣ знаятъ великолепно да бранятъ, надзиравать и защитаватъ малкитѣ си. Твърде живо чувство на общность свързва слоноветѣ отъ едно и сѫщо стадо. Когато, туземцитѣ успѣятъ да хванатъ нѣкой дивъ слонъ тѣ бързатъ да го отдѣлятъ отъ стадото, да го вържатъ и да запалятъ около него огромни огньове. Следъ това почватъ да вдигатъ адски шумъ, за да накаратъ стадото да избѣга. Чакъ тогава отвеждатъ пленника на скрито и сигурно мѣсто, дето го държатъ презъ цѣлото време, необходимо за опитомяването му.

За да го опитомятъ, тѣ държатъ животното дълго време съвсемъ гладно.

При ловътъ на тигри не сѫществува по-безопасно мѣсто отъ гърба на опитомения слонъ. Каквато и да е ловкостьта и хитростьта на звѣра, слонътъ го хваща съ хобота си, тръшва го на земята и го смачква съ страшнитѣ си лапи. И странно е, че слонътъ, който е така безстрашенъ срещу подобни голѣми звѣрове, се плаши извънредно много отъ глигана, отъ който не знае да се защитава. Остритѣ зѫби на глигана много пѫти продупчватъ дебелата кожа на слона и му нанасятъ дълбоки страшни рани.

Но слонътъ губи присѫтствие на духа и предъ нѣкои малки животни, като напримѣръ палетата и дори плъховетѣ! Кученцата и плъховетѣ причиняватъ на слона истински страхъ, който съ нищо не може да се обясни.

Пѫтищата въ областитѣ, дето се срѣща слонътъ, нѣматъ по-голѣмъ неприятель отъ него. Не защото слоноветѣ могатъ да задръстятъ пѫтищата и прѣчатъ на движението. Напротивъ, слоноветѣ сѫ умни и при най-малкия знакъ на автомобилна или бициклетна свирка се отдръпватъ и се нареждатъ единъ задъ другъ. Неудобството е отъ съвсемъ друго естество. Слоноветѣ, когато сѫ въ стадо, обичатъ да вървятъ единъ следъ другъ и да поставятъ стѫпалата си въ следитѣ на предшествуващия слонъ. Ето защо, когато стадо отъ слонове мине върху нѣкое шосе, то ще бѫде окончателно разнебитено и разорено като отъ гранати!

Знае се, че слоноветѣ достигатъ твърде напреднала възрасть, чиито предѣли никой не знае. Положително е, че е имало слонове, които сѫ живѣли повече отъ 200 години. Въ тропицитѣ, дето люде, животни и растения стигатъ до бърза и преждевременна зрѣлость, само слонътъ бавно и продължително се развива. На 10 години той е още „бебе“ на 20 години е само „момче“ или „момиче“ и едва на 30 години стига възрастьта на младежкитѣ лудории.

Доказано е, че слоноветѣ сѫ много умни животни Туземцитѣ се пазятъ да предизвикватъ слоноветѣ, които никога не забравятъ обидата и винаги намиратъ начинъ да си отмъстятъ.

Наблюдавалъ съмъ дълго слонове, които пренасятъ дебели и тежки дървени дънери на параходи. На обѣдъ всѣки день работата биваше прекѫсвана по знакъ отъ параходнитѣ сирени.

Още при първитѣ звуци на свиркитѣ слоноветѣ отпущаха огромнитѣ дънери, които пренасяха съ хоботитѣ си.

Тѣ знаеха много добре, че е настѫпило време за обѣдъ и почивка, и за нищо на свѣта не започваха работа, докато не сторѣха сѫщото самитѣ пристанищни работници.

Нѣколко пѫти се направиха интересни опити; когато настѫпѣше обѣдъ, сиренитѣ на параходитѣ не даваха обичайния знакъ. Но слоноветѣ не се мамѣха. Точно на обѣдъ оставяха товара си и съ вдигнати въ въздуха хоботи почваха да възвестяватъ обѣдъ, каточе ли за да поправятъ грѣшката на сиренитѣ!

А. П.